

Arrest

nr. 205 857 van 25 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de gemeente MOL, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018, als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Mol van 2 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 13 februari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2017 dient de wettelijke vertegenwoordigster van verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: “- *bewijzen dat zij ten laste van de burger van de EU was voordat deze in België aankwam, of - bewijzen dat zij inwoonde bij de burger van de EU (= dat hij met hem samenwoonde) voordat deze in België aankwam*”. Op 2 februari 2018 beslist de burgemeester van de gemeente Mol tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22-09-2017 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): P. P. L. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)-2010

Geboorteplaats: Paramaribo (Suriname)

Identificatienummer in het Rijksregister ⁽²⁾: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

■ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.*

ontbrekende documenten: bewijzen dat zij ten laste van de EU burger was voordat deze in België aankwam of bewijzen dat zij inwoonde bij de burger van de EU (=dat hij met hem samenwoonde) voordat deze in België aankwam

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 7 maart 2018 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 15 maart 2018.

Bij aangetekend schrijven van 19 maart 2018 wordt een administratief dossier en een nota overgemaakt.

Artikel 39/59, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Dit vermoeden is niet van toepassing in het geval van tussenkomst bedoeld in artikel 39/72, § 2.

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn.”

De door verwerende partij per aangetekend schrijven van 19 maart 2018 overgemaakte nota wordt uit de debatten geweerd omdat deze laatsttijdig werd ingediend.

Nu de verwerende partij heeft nagelaten tijdig een administratief dossier over te maken, dienen de door verzoekster vermelde feiten, ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, als bewezen te worden beschouwd, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3. Ter terechtzitting van 6 juni 2018 werpt de advocaat van de verwerende partij op dat geen middelen worden ontwikkeld in de synthesememorie, waardoor het beroep moet worden afgewezen.

Luidens artikel 39/78, eerste lid, van de vreemdelingenwet *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Uit de uiteenzetting van het middel in de synthesememorie blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist. Verzoekster verwijt de bestreden beslissing een inbreuk te hebben gepleegd op de formele en de materiële motiveringsplicht, ook al vermeldt zij deze beginselen niet uitdrukkelijk.

Het enig middel zal vanuit dat oogpunt worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie zet verzoekster het volgende uiteen:

“2. Met betrekking tot de opmerkingen van de verwerende partij:

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat verzoekster aan de voorwaarden van de wet van 15.12.1980 op de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te voldoen om een verblijfsrecht in België te mogen bekomen.

Verzoekster kan beroep doen op de bepalingen aangaande het vrij verkeer van Unieburgers om een verblijfsvergunning in België te bekomen. Verzoekster is van oordeel dat de bepalingen van het vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden dienen in casu toegepast te worden. De bepalingen van de wet van 15.12.1980 mogen niet ervoor zorgen dat familieleden van Unieburgers onmogelijk in België blijven; verzoekster is de zus van een Unieburger en dit kan niet betwist worden. Verzoekster kan ook onmogelijk aantonen dat ze ten laste was van haar broer vanuit het buitenland vermits de broer in België is geboren toen verzoekster ze al was.

De schoolrapporten van verzoekster tonen duidelijk aan dat ze ononderbroken in België woonde voor de geboorte van haar broer. De strikte toepassing van de wet van 15.12.1980 betekent in casu dat verzoekster nooit bij haar broer kan blijven.

Wat de motivering van de bestreden beslissing betreft dient men tevens op te merken dat de verwerende partij in de nota naar de bepalingen van de wet van 15.12.1980 verwijst. De verwerende partij stelt dat ze de juiste toepassing van de wet deed en dat bestreden beslissing ook correct werd gemotiveerd.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening hield met het feit dat verzoekster in België was toen haar broer geboren werd. Het belang van dit element kan niet betwist worden. De verwerende partij diende daarmee rekening te houden en dat diende uit de bestreden beslissing te blijken.

In geval van twijfel diende de verwerende partij verzoekster te contacteren voor bijkomende informatie in het kader van een behoorlijk bestuur.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing gebrekkig is en dient vernietigd te worden.”

3.2.1. Waar verzoekster de schending opwerpt van de formele motiveringsplicht, wordt erop gewezen dat deze tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen bewijzen werden overgemaakt dat verzoekster, voor zij in België aankwam, ten laste was van de Unieburger of dat zij bewezen heeft dat zij inwoonde bij de burger van de Unie, voor deze in België aankwam.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing geen rekening hield met het feit dat zij in België was toen haar broer geboren werd. Verzoekster voert aan dat hiermee rekening diende te worden gehouden en dat dit uit de bestreden beslissing dient te blijken.

Gelet op hetgeen hieronder onder punt 3.2.2. wordt uiteengezet, blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing in deze zaak afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In essentie werpt verzoekster op dat zij onmogelijk kan aantonen dat zij al ten laste was van haar broer vanuit het buitenland, vermits haar broer in België is geboren toen zij hier al verbleef. Verzoekster voert aan dat uit haar schoolrapporten duidelijk blijkt dat zij ononderbroken in België woonde voor de geboorte van haar broer (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Verzoekster laat gelden dat de strikte toepassing van de vreemdelingenwet betekent dat zij nooit bij haar broer zal kunnen verblijven. Verzoekster werpt op dat hiermee rekening diende te worden gehouden.

Verzoekster betwist niet dat zij de hierboven geschetste bewijzen niet heeft overgemaakt. Zij stelt zelfs dit niet te kunnen. Het gegeven dat verzoekster in België was toen haar broer werd geboren, maakt niet dat de bestreden beslissing onwettig is genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat dit feit zou betwist worden door de verwerende partij. Dit feit doet geen afbreuk aan de wettelijke bepaling, waaronder artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, dat voorziet:

“§ 1 (...)

§ 2 *De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.*

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)

Verzoekster weerlegt niet op concrete wijze dat zij geen familielid is onder toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, met name: “2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet voorziet slechts in de mogelijkheid een verblijfskaart te verkrijgen voor de volgende familieleden:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In dit geval betreft het niet een relatie van partnerschap met de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet. Evenmin zijn indicaties gegeven dat er gezondheidsredenen voorhanden zijn, zoals bedoeld in artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet. Dus dient verzoekster te bewijzen dat zij ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin in het

herkomstland. Deze bewijzen zijn niet voorhanden. Het gegeven dat verzoekster al in België was bij de geboorte, is irrelevant. De verwerende partij kan slechts een verblijf toekennen indien dit wettelijk is voorzien.

Verzoekster werpt nog op dat in geval van twijfel de verwerende partij haar diende te contacteren voor bijkomende informatie. Verzoekster had evenwel de mogelijkheid om in het kader van haar aanvraag alle stukken die zij dienstig achtte aan de gemeente Mol over te maken.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend achtten door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET